

*Крутієнко Ірина, студентка I року навчання
факультету іноземних мов
Університету Ушинського
Науковий керівник : **Атаманюк З. М.,**
доктор філософських наук, доцент
кафедри філософії, соціології та менеджменту
соціокультурної діяльності Університету Ушинського*

СЕНС ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

Важливим аспектом філософського осмислення людини є врахування її природного руху замкненим колом: народження - життя - смерть. З давніх-давен людина намагалась якось досягнути цей вічний круговорот життя. У чому сенс природного процесу народження, розвитку, зрілості, старіння і смерті як людини, так і будь-якого іншого організму? Це питання виникає як намагання виправдати свою присутність на Землі, свою долю й призначення. Знайшовши таке виправдання, людина може змиритися з думкою про скінченність індивідуального буття. Таємниця людського існування полягає не в тому, щоб тільки жити (існувати), а й у тому, як і для чого (чи для кого) жити.

Отже, що таке сенс життя і в чому воно полягає?

На мою думку сенс життя - це пояснення собі й іншим, для чого ти живеш. Сенс життя кожної людини унікальний і неповторний, як і її життя. Людина завжди вільна у виборі сенсу і в його реалізації. Але свободу не можна ототожнювати зі свавіллям, її слід сприймати з точки зору відповідальності. Людина відповідає за вірно знайдений і реалізований сенс свого життя, життєвих ситуацій, що в них вона потрапляє. Людина повинна йти за своїм покликанням, тоді життя й набуває сенсу.

Здавна людина намагалася пізнати себе і знайти своє місце в суспільстві і в його природі. Багато мислителів намагалися відповісти на питання: **"Для чого живе людина (у чому життєві цінності)? З якою метою прийшла вона у цей світ і для чого жити?"**

Люди найчастіше бачать сенс існування в тому, щоб:

- **мати сім'ю, дітей**, дати їм добру освіту, гідну спеціальність, "вивести їх у люди";
- **стати мільонерами**, і сенс життя бачать у набутті багатства;
- **присвятити себе науці**, бачачи своє призначення в тому, щоб з'ясувати, як влаштований наш світ;
- **ніякого сенсу в нашому існуванні** немає ("все - суєта суєт");
- **знайти відповідь в різних духовних (релігійних і містичних) течіях;**
- **брати участь в соціальному протистоянні, революційній боротьбі;**
- **страждати**, деякі люди вважають, що завдяки стражданням реалізують "саме людське" в собі, знаходять зрілість, ростуть і переростають самих себе, там, де люди безпорадні і позбавлені надії, будучи не в змозі змінити ситуацію, - саме там вони відчують необхідність змінитися .

З точки зору змісту вищого блага вирізняють такі типи обґрунтування життя: гедонізм, аскетизм, евдемонізм, корпоративізм, прагматизм, перфекціоналізм, гуманізм.

Представники гедонізму метою життя людини і її вищим благом вважають насолоду. Представники аскетизму сенс життя вбачають у крайньому обмеженні потреб людини, самозреченні, у відмові її від життєвих благ і насолод з метою самовдосконалення або досягнення морального чи релігійного ідеалу. В основі евдемонізму лежить прагнення людини до щастя, що є головною метою життя. Корпоративізм сповідує груповий егоїзм, що

вбачає сенс життя в належності до обмеженої спільноти, для якої головне- приватні інтереси. Прагматизм виражає прагнення людини до вигоди, блага. Перфекціоналізм пов'язує сенс життя з особистим самовдосконаленням, навіть коли воно здійснюється за рахунок інтересів інших людей. Найбільше мені подобаються представники гуманізму, адже вони спрямовують свої зусилля на утвердження гідності й розуму людини, її прав на земне щастя, вільний вияв природних людських почуттів і здібностей.

З точки зору здійснення задуму життя виокремлюють: оптимізм, скептицизм, песимізм. І не існує ситуацій, що були б дійсно позбавлені сенсу - навіть самогубець вірить у сенс якщо не життя, то смерті. Життя і смерть, любов і егоцентризм, етика і аморальність, осмисленість і абсурд, нігілізм і самопожертва - ці протилежні, але взаємопов'язані "абсолюти" людського буття явно чи опосередковано детермінують вибір людиною самої себе.

Література:

1. Баумейстер А. Буття і благо : монографія. Вінниця : Т.П. Барановська, 2014. 417 с.
2. Добролюбська Ю.А. Філософія історії: типи та моделі: монографія. Одеса: астропринт, 2010.232 с.

*Серветник Ксенія, студентка I року навчання факультету
іноземних мов Університету Ушинського
Науковий керівник : **Атаманюк З. М.,**
доктор філософських наук, доцент кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Університету Ушинського*

РОЗВИТОК ЯК СОЦІАЛЬНА ЦІННІСТЬ

Розвиток є невід'ємною складовою людського життя.Цей процес йде в ногу з нами із раннього дитинства, коли ми вперше починаємо вимовляти слова, робимо перший крок на зустріч невідомому.

Хочу виділити три типи розвитку стосовно людини:фізичний,психічний та духовний.Незважаючи на значну відмінність,вони гармонічно доповнюють один одного.Кожен тип розвитку ,по-своєму, важливий.

По-перше,психічний розвиток людини супроводжується її фізичним розвитком.Це цілком зрозуміло на прикладі дитини,яка стає підлітком.Її поведінка та сприйняття світу стає інакшим.З'являється розуміння певних речей,які важко було осмислити в дитинстві.Змінюється реакція на заборони батьків.Якщо в дитинстві сприйняття батьківського докору було смиренним,то з часом з'являється своя думка,яка часто суперечить із думкою рідних.

По-друге,попередні типи розвитку відбуваються природньо,без яскраво вираженого втручання,що важко сказати про духовний розвиток.На мою думку,духовний розвиток в значній мірі визначається поведінкою людини,її вмінням об'єктивно сприймати реальність та світ,який її оточує.

На жаль,більшість людей не надає переваги розвитку моралі в самому собі.Кожен сприймає своє «Я»,як стійку одиницю,яка прожила вже достатньо часу,все знає і все розуміє,не допускаючи думки про те,що це всього лиш навсього розвиток Его.

Влучним є вислів Сократа: «Я знаю,що нічого не знаю,але інші не знають і цього.»